

ο γύρος της Ν. Ζηλανδίας σε 81 μέρες

Κείμενο-Φωτογραφίες:
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΙΤΟΣ, grbutterflier@hotmail.com

ΜΕ ΠΟΔΗΛΑΤΟ

Οι καλύτερες και οι πιο τρελές αποφάσεις για ταξίδια, πολλές φορές παίρνονται ξαφνικά, όταν δεν το περιμένεις ούτε το σχεδιάζεις. Έτσι έγινε και με το συγκεκριμένο ταξίδι... Ήταν πριν έναν χρόνο περίπου, σε κάποιο εστιατόριο στην Bangkok της Ταϊλάνδης όπου ζω και εργάζομαι τα τελευταία 2 χρόνια, όταν ένας γνωστός μου είπε ότι είχε κάνει το γύρο της Νέας Ζηλανδίας με ποδήλατο. Κάπως έτσι μου μπήκε η ιδέα. Μετά από μια προετοιμασία που είχε διάρκεια 6 εβδομάδες με μέσο όρο 250 χιλιόμετρα ανά βδομάδα, και μια γενικά μέτρια οργάνωση 4 μηνών, ξεκινούσα στις 27 Δεκεμβρίου του 2010 από το πανέμορφο Christchurch, τη μεγαλύτερη πόλη του Νότιου νησιού, για το γύρο της Νέας Ζηλανδίας.

Δεν είχα συγκεκριμένο πρόγραμμα, παρά μόνο μια γενική διαδρομή και ένα βιβλίο με χάρτες. Ήμουν χωρίς παρέα, αλλά είχα τη διάθεση να δω όσο το δυνατόν περισσότερα. Επίσης είχα το ποδήλατο και τις μπαγκαζιέρες μου φορτωμένες με εξοπλισμό και φαγητά για ώρα ανάγκης. Το πλάνο ήταν να κάνω όσο το δυνατόν πιο πολλά χιλιόμετρα ημερησίως και να σταματάω όπου και αν με ενδιέφερε. Όσο για το βραδινό ύπνο: Τι καλύτερο από ελεύθερο camping μπροστά από ωκεανούς, λίμνες, ποτάμια, μέσα σε δάση και πάνω σε βουνά! Η ψυχολογία μου ήταν στα ύψη και ήμουν έτοιμος να υπερνικήσω δυσκολίες, καιρικές συνθήκες, κούραση... Άρα για να το θέσω με αγγλικούς όρους ήμουν έτοιμος για το παρθενικό μου solo bicycle touring!

Οι πρώτες 25 μέρες ήταν και οι πιο δύσκολες. Όσο πιο Νότια πήγαινα, ο καιρός χάλαγε, με μέση ημερήσια θερμοκρασία 15-20 βαθμούς ενώ τα βράδια η θερμοκρασία έπεφτε ως τους 5 βαθμούς. Επιπλέον είχα να κάνω μεγάλες αναβάσεις, και σχεδόν κάθε μέρα έριχνε βροχή. Το κυριότερο όμως: είχα να 'αντιμετωπίσω' απίστευτο κόντρα άνεμο ο οποίος είναι ο χειρότερος εχθρός κάθε ποδηλάτη, πολλές φορές πιο κουραστικός και εκνευριστικός από όλες τις ανηφόρες, βροχές και κρύα μαζί! Δεν ήταν λίγες οι φορές τις πρώτες 25 μέρες, αλλά και αρκετές άλλες μέρες στο υπόλοιπο ταξίδι, που σε καταπονητικό δρόμο έπρεπε να κάνω πετάλι για να κινηθεί το ποδήλατο! Βέβαια τις πρώτες 25 μέρες είδα και μερικά από τα ωραιότερα τοπία της χώρας, μεταξύ των οποίων οι ηφαιστειακές λίμνες Pukaki και Tekapo, το Slope Point όπου ο άνεμος φυσάει τόσο δυνατά ώστε φυτά, δέντρα και μικρές ανθρώπινες κατασκευές έχουν μια μόνιμη κλίση προς τη φορά του ανέμου, το μεγαλοπρεπές φιόρδ του Milford Sound, την παγκόσμια πρωτεύουσα των extreme sports Queenstown και πολλά άλλα.

Τις επόμενες 8 ημέρες η 'τύχη' μου σε σχέση με τα καιρικά φαινόμενα άλλαξε. Είχα πλέον μπει στη δυτική ακτή του Νοτίου Νησιού, όπου θεωρητικά είναι και η περιοχή που δέχεται τις περισσότερες βροχές και επίσης φημίζεται για τους πάρα πολύ δυνατούς ανέμους. Αντιθέτως ήμουν πολύ τυχερός γιατί δεν έβρεξε παρά μόνο 2 βράδια και ο άνεμος φύσαγε είτε από το πλάι είτε από πίσω διευκολύνοντας τις πορείες μου! Έτσι διέσχισα μεγάλο κομμάτι της δασώδους δυτικής ακτής τελείως στεγνός και εκστασιασμένος από τους μοναδικούς παγκοσμίως παγετώνες που καταλήγουν σε ημιτροπικό δάσος Fox & Franz Jozef. Τις επόμενες 3 μέρες περιπλανήθηκα στο Βόρειο μέρος του Νοτίου νησιού γύρω από το εθνικό πάρκο Abel Tasman με τις πολύ όμορφες παραλίες, την άγρια ζωή και τις φυσικές πηγές Pupu, οι οποίες έχουν τα καθαρότερα νερά στον κόσμο! Κάπως έτσι τελείωσα το μεγαλύτερο μέρος του Νοτίου νησιού και πέρασα με ferry στο Βόρειο όπου και ξεκίνησα από την πρωτεύουσα Wellington.

Στο Βόρειο νησί έμεινα συνολικά 40 μέρες και πήγα σε όλες τις περιοχές πλην της Νοτιοδυτικής ακτής. Σαφέστατα υπήρχαν πολλά ενδιαφέροντα μέρη όπως το Auckland, η μεγαλύτερη πόλη της χώρας, το Βορειότερο μέρος, Northland που είναι η πλέον ιστορική περιοχή της νεαρής σχετική χώρας (η Νέα Ζηλανδία ιδρύθηκε το 1840), η ανατολική πλευρά που έχει τη μεγαλύτερη συγκέντρωση ιθαγενών Μασορί και το κεντρικό ηφαιστειακό υψίπεδο με τις λίμνες Ταυρο και Rotorua. Σε γενικές γραμμές όμως το Νότιο νησί είναι πιο όμορφο από το Βόρειο γιατί είναι λιγότερο κατοικημένο, έχει πιο άγρια τοπία και πιο δραματική ομορφιά. Αλλά το αποκορύφωμα του ταξιδιού μου ήρθε την 70η μέρα του ταξιδιού στο Βόρειο νησί, στο Αλπικό Πέρασμα Tongariro. Το πέρασμα είναι μια πεζοπορική ανά-

βαση 8 ωρών η οποία προηγήθηκε από μια εξίσου όμορφη ποδηλατική ανάβαση 100 χιλιομέτρων. Το πέραςμα είναι ένα σεληνιακό τοπίο, σε υψόμετρο μεταξύ 1200 και 2000 μέτρων, το οποίο δημιουργήθηκε από αλεπάλληλες ηφαιστειακές εκρήξεις και σεισμούς.

Το ταξίδι μου ολοκληρώθηκε με την κάθοδο της Βορειοανατολικής ακτής του Νοτίου νησιού, την ακτή Catlins, η οποία είναι φημισμένη για την άγρια παράκτια και θαλάσσια ζωή της. Τερματικός μου σταθμός ήταν ο ίδιος με την αφετηρία, το Christchurch. Η πόλη δεν θύμιζε σε τίποτα αυτό που είχα δει όταν πρωτοέφτασα στη χώρα, μιας και στις 22 Φεβρουαρίου χτυπήθηκε από έναν σεισμό μεγέθους 6,6 ρίχτερ που ισοπέδωσε το μεγαλύτερο μέρος του ιστορικού κέντρου και κόστισε τη ζωή 181 ανθρώπων. Ήταν ένα λυπηρό τέλος σε ένα πολύ όμορφο και πολύ κουραστικό ταξίδι, που είχε διάρκεια από τις 27 Δεκεμβρίου του 2010 ως τις 17 Μαρτίου 2011, μια εμπειρία ζωής **81 ημερών** και **5514** συνολικά **χιλιομέτρων**.

Να προσθέσω ότι κανένα ταξίδι δεν είναι επιτυχημένο χωρίς να συναναστραφείς με τους ντόπιους. Γενικά οι Νεοζηλανδοί, Kiwis είναι το παρατσούκλι τους, είναι φιλόξενοι, με πολύ humor και φιλικό. Καταναλώνουν άφθονη μπίρα και λοιπά αλκοολούχα ποτά. Επίσης έχουν τεράστια αγάπη για τις τηγανιτές πατάτες με ψάρι (τα φημισμένο fish & ships, το οποίο τιμούσα και εγώ σχεδόν καθημερινά για να καλύψω τις διατροφικές μου ανάγκες) και πραγματική λατρεία για το εθνικό τους άθλημα, το rugby! Ο ιθαγενής πληθυσμός των Μαορί έχει μια πολύ ενδιαφέρουσα πολεμική και ναυτική κουλτούρα η οποία εκφράζεται ανάλογα, μεταξύ άλλων μέσω των παραδοσιακών τους χορών Haka, και των εντυπωσιακών τους τατουάζ. Εδώ θα ήθελα να ευχαριστήσω τους: Warren, Stew, Tasha, Alex, Dion και Miriam που με προσκάλεσαν να διδάξω κάποια σεμινάρια πολεμικών τεχνών (βραζιλιάνικο ζιού-ζίτσο) ώστε να συμπληρώσω το εισόδημά μου κατά την παραμονή μου στη Νέα Ζηλανδία!

Γενικώς η χώρα είναι πολύ ασφαλής, ακόμα και στα μεγάλα αστικά κέντρα, αρκεί να χρησιμοποιείται κοινή λογική. Ίσως ο μεγαλύτερος κίνδυνος είναι η κακή οδηγική παιδεία των ντόπιων και η παντελής έλλειψη σεβασμού σε οτιδήποτε μικρότερο υπήρχε στους πολύ στενούς δρόμους, πόσο μάλλον σε ένα ποδήλατο. Ευτυχώς δεν είχα κανένα ατύχημα ή άσχημο περιστατικό τις 81 μέρες μου εκεί!

Όπως είπα στην αρχή αυτό ήταν το παρθενικό μεγάλο μου ταξίδι με ποδήλατο και πλέον προγραμματίζω κάποια ακόμα για τα προσεχή χρόνια. Καθώς φαίνεται κόλλησα το μικρόβιο του bicycle touring! **Ένα μεγάλο ταξίδι με ποδήλατο, πόσο μάλλον solo (μόνος) είναι μια εμπειρία ζωής που αξίζει να την ζήσει ο καθένας έστω και μια φορά!**

